

venhedernes udvikling. En sådan vurdering sker på baggrund af flere års mere eller mindre seriøs kritik af den tidligere undersøgelse og det pres, denne kritik afstedkommer.

Et andet uheldigt aspekt, når kommissionen skal udtale sig om ansvar, er konsekvenserne for dem, der indkaldes til afhøring. Den blotte indkaldelse medfører en sådan mistænkeliggørelse af en polititjenestemand, at vedkommendes karriere risikerer at afsluttes. Selv om den senere beretning konkluderer, at han/hun ikke har begået fejl.

Selv om undersøgelseskommissionen ikke skal afsige dom, bliver dette virkningen, hvis kommissionen mener, at f.eks. delingsførere har begået fejl eller forsømmelser.

Ved et kommissorium som lovforslagets giver man reelt undersøgelseskommissionen dømmende myndighed.

Medvirkende hertil er endvidere, at offentligheden, herunder politikerne, har en tendens til at opfatte beretningen som en dom.

Hvem husker ikke, at en statsminister trådte tilbage få timer efter, at beretningen i tamilsagen blev offentliggjort?

Vel var dette en politisk afgørelse, men den viser, hvilken vægt man tillægger beretninger som her omhandlet.

I lovforslaget hedder det på side 11:

*»Når kommissionens beretning foreligger, må de pågældende myndigheder, herunder ansættelsesmyndigheder, tage stilling til, hvilke konsekvenser der skal drages af kommissionens udtalelser om sådanne ansvarsspørgsmål.«*

Det er betænkeligt, at de personer, der måtte blive kritiseret, uanset den umiddelbare, vidtrækkende virkning for deres fremtid, ikke har nogen appelmulighed. De må afvente retssystemets reaktion på kritikken. Men retssystemet vil som ovenfor nævnt have meget vanskeligt ved at bortse fra kommissionens kritik. Derfor kan man frygte, at kritikken virkning reelt er en domfældelse.

Hvor er sikkerheden for, at Advokatrådet, det juridiske fakultet ved Københavns Universitet og Juridisk Institut ved Århus Universitet finder frem til personer, som har en bedre forståelse og rutine i at indsamle og bedømme fakta end den tidligere undersøger, nuværende højesteretsdommer Asbjørn Jensen?

Hvis kommissionen skal kunne udtale sig

om retligt ansvar, må der indbygges en sikkerhed i form af appelmulighed eller lignende.

Det er utilstrækkeligt, at kommissionen forudsættes at underrette de pågældende skriftligt, hvis den vil give udtryk for retsstridig handle måde.

Det må fastslås i lovforslaget, at der er pligt hertil.

Endvidere er det kritisabelt, at forvaltningsloven (lov nr. 571 af 19.12.1985), lov om offentlighed i forvaltningen og ombudsmandsloven ikke skal gælde for kommissionens virksomhed.

Forvaltningsloven indeholder de centrale sagsbehandlingsregler, som sikrer borgernes fundamentale interesser i principper som aktindsigt, kontradiktion, begrundelses- og klagevejledning.

Hvorfor skal disse fundamentale retsgoder ikke gælde for polititjenestemænd?

Lovforslaget har ikke det sædvanlige generelle sigte. Det er bebyrdende for et bestemt udsnit af befolkningen, som forslaget rammer med tilbagevirkende effekt. Det skaber furor i den gældende forvaltningsmæssige ordning ved at sætte centrale sagsbehandlingsregler ud af kraft.

Er det et tilfælde, at kommissoriet ifølge lovforslaget er identisk med det, der blev brugt i tamilsagen?

Tamilsagens kommissorium: *». . . om nogen i offentlig tjeneste eller hverv under sagsbehandlingen har gjort sig skyldig i fejl eller forsømmelser, som kan give anledning til, at et retligt ansvar søges gennemført.«*

Og det nu foreslåede i Nørrebro-sagen: *»På grundlag af undersøgelse og klarlæggelse skal undersøgelseskommissionen udtale sig om, hvorvidt der af personer i offentlig tjeneste er begået fejl eller forsømmelser, der kan give anledning til, at et retligt ansvar søges gennemført.«*

Netop i forbindelse med tamilsagen blev det kritiseret, at undersøgelsesinstansen ved kommissoriet af den nævnte art får dømmende myndighed.

Dansk Politiforbund opfordrer Folketinget til at tage forslaget af bordet eller i det mindste at formulere kommissoriet, så det ikke indeholder krav om at placere et ansvar.

Det er domstolenes opgave.

En undersøgelseskommission skal højst ha-